

Sperwer *Accipiter nisus* met prooi in de tuin

Henny de Bruin

Donderdag 1 oktober 2020 was een echte regendag, dus helaas voor mij geen rondje op de fiets. Vrijwel iedere dag fiets ik namelijk een rondje naar natuurgebieden in de buurt van Amersfoort, op zoek naar leuke waarnemingen, zoals vogels, libellen of spinnen. Het rondje begint bij het station en gaat dan eerst langs een aantal hoge kantoren bij het spoor. Ik kijk daar altijd waar de twee Slechtvalken van de OLV-toren in Amersfoort de dag doorbrengen. In de acht jaren dat zij nu hier zijn meld ik dat ook vrijwel dagelijks op Waarneming.nl. Daaruit is gebleken dat die twee buiten het drukke broedseizoen hun tijd voornamelijk zittend en slapend op de reclameletters van die kantoren doorbrengen. Omdat ik ze er bijna altijd aantref – ongeacht het tijdstip van de dag – besteden ze blijkbaar erg weinig tijd aan jagen. Er zijn dan ook voldoende prooivogels beschikbaar in de wijken rondom het station.

Door de regen miste ik dus de Slechtvalken en de natuurgebieden, maar de natuur bleek die dag op vrij spectaculaire wijze bij mij thuis te komen. Toen ik kwart voor één mijn lunch in de keuken wilde klaar maken zag ik toevallig in de tuin een grote vogel in het gras zitten. Al gauw besepte ik dat het een Sperwer was, die blijkbaar net een Turkse tortel had gepakt.

Snel vrouw en camera erbij gehaald. Vanuit de tuinkamer hadden we er vol zicht op, op circa 10 m afstand. Gezien de afmetingen betrof het een vrouwtjessperwer. Ze zat eerst lang om zich heen te kijken voordat ze met het plukken en peuzelen begon. Al snel verscheen er ook een ekster die veel belangstelling voor de Sperwer en haar prooi toonde. De Sperwer stopte even als de ekster te dichtbij kwam en hupte soms met de prooi naar een nieuwe plek. Door het gewicht van de prooi waren haar bewegingen

beperkt, maar er werd van beide kanten niet echt agressief gereageerd. De ekster leek meer bezig met (speels) uitdagen dan echt pogingen te doen om de prooi te veroveren. Ook bleef hij telkens wel op veilige afstand. Ik had verwacht dat de Sperwer af en toe wel zou 'mantelen' (met de vleugels de prooi afdekken), maar dat gebeurde niet.

Na ongeveer een uur stopte de Sperwer met eten en zat bijna een kwartier lang rustig om zich heen te kijken – alsof ze teveel had gegeten en het eerst even moest laten zakken. Inmiddels was er een tweede ekster bijgekomen, maar die twee trokken niet samen op – het spel van uitdagen bleef telkens tot één ekster tegelijk beperkt. De Sperwer ging na een tijdje weer door met peuzelen, maar na bijna twee uur gaf ze het op, liet de prooi rest achter en ging even in onze moerbeiboom zitten – met vreemde oranjeleuige klauwen. Na een paar minuten rust vloog ze langs ons huis weg. Een ekster ontfermde zich over het restant van de prooi, maar nam het niet mee. Het bleek naderhand niet meer dan een stukje bot met beide vleugels en beide poten. Ik was nog van plan om daar 's avonds een sensorcamera op te zetten, in de hoop dat er misschien een bunzing op af zou komen. Maar in de loop van de middag verdwenen beide restanten - misschien meegenomen door een kat, of toch door een ekster. Een mooie ervaring, en een geluk dat ik het vanaf het begin ontdekte. Meestal zie je ergens alleen een bergje veren liggen, als getuige dat daar onlangs een Sperwer een prooi heeft geplukt. Nu hebben we van dichtbij het spektakel compleet kunnen volgen.

Adres: debru050@planet.nl